

[Anden næstformand]

**Anden næstformand** (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

#### 4) *Forhandling om redegørelse nr. R 4:*

*Finansministerens redegørelse af 30. november 1983 om regeringens program for modernisering i den offentlige sektor.*

(Anmeldt 30/11 83. Redegørelsen givet 30/11 83. Meddelelse om forhandling 30/11 83).

**Anden næstformand** (Lilli Gyldenkilde):

Efter ønske skal jeg fastsætte taletiden til 15 minutter for ordførerne i første omgang.

#### *Forhandling*

**Ivar Nørgaard** (S):

Det er den til enhver tid siddende regerings opgave og pligt at bestræbe sig på at få administrationsapparatet til at fungere efter det tilsigtede formål og løbende søge at forny og forbedre den offentlige service. Det er særlig påkrævet i en tid, hvor samfundets samlede aktivitet er stagnerende, og hvor flere og flere borgere bliver stærkt afhængige af det offentlige serviceapparat.

Da henimod 875.000 personer er offentligt ansat, altså mere end en fjerdedel af alle beskæftigede, er en velfungerende offentlig sektor af afgørende direkte betydning for trivsel på arbejdspladsen.

Såvel for borgerne, der skal betjenes af det offentlige servicesystem og de offentlige virksomheder, som for de mange ansatte er det vigtigt, at den offentlige administration og de offentlige virksomheder følger med tiden og tilpasser sig de vekslende behov. Det er regeringens og dette folketings opgave at bidrage til, at en sådan tilpasning kan blive smidig og effektiv.

Socialdemokratiet kan fuldt ud tilslutte sig regeringens håb om, at alle de partier, der har været med til at opbygge den offentlige sektor, også kan være enige om at forbedre

dens muligheder for fortsat at følge med tiden.

»Det er«, som ministeren udtrykker det i sin skriftlige redegørelse, »en nødvendighed, hvis velfærdssamfundet skal stå sin prøve under 80ernes økonomiske vilkår og vi skal gøre op med myterne om den offentlige sektors manglende dynamik.«

Bortset fra fremskridtspartiet burde alle partier her i salen kunne deltage i dette håb.

Lad mig først slå fast, at målsætningen ikke kan nås, hvis folketingets flertal gennemfører nedskæringer med social slagside og reducerer antallet af offentligt ansatte gennem afskedigelser, der forringer den offentlige service og øger den i forvejen helt urimeligt store arbejdsløshed.

Derimod kan der givetvis opnås betydelige resultater ved at modernisere administrationsmetoderne, ved at afbureaukratisere administrationssystemet, ved efteruddannelse af de offentligt ansatte og ved i højere grad at delegeres ansvaret og opgaverne ud på de flest mulige medarbejdere.

Et af de instrumenter eller værktøjer, som administrationen og vi politikere samarbejder om under udøvelse af vore funktioner, er det offentliges budget- og bevillingssystem. Da dette system er under stadig udbygning, er der risiko for, at det bliver uoverskueligt og stift. Det er derfor nødvendigt, at det mellemrum bliver taget op til kritisk analyse og revision. De sidste større budgetreformer fandt sted for 10–15 år siden, da vi indførte rammebevillinger, flerårsbudgetter og budgetvejledninger.

I foråret 1982 nedsatte den socialdemokratiske regering et budgetreformudvalg, som fik til opgave kritisk at vurdere det gældende budget- og bevillingssystem samt at fremkomme med forslag til ændringer. Udvalget barslede med en diger rapport i juni i år, og efter at rapporten har været forelagt rigsrevisionen og statsrevisorerne, der i slutningen af september har ledsaget den med kommentarer, har finansministeren nu fremsendt den til finansudvalget omtrent samtidig med, at han afgav den skriftlige redegørelse, som vi i dag har til drøftelse.

Det forekommer mig, at budgetreformudvalgets rapport er et sobert stykke arbejde, som kan danne et nyttigt grundlag for regeringens og folketingets videre overvejelser